

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 474/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Rolandom Kováčsom, Mäsiarska 30, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4To/54/2021 z 22. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhuje zrušiť namietaný rozsudok krajského súdu, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 4T/79/2020 z 21. júla 2021 v spojení s namietaným rozsudkom krajského súdu uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe, že sťažovateľ mal na verejnosti v stave jeho opitosti odzadu pristúpiť k poškodenému a následne ho bodnúť vreckovým nožom do oblasti krku, čím mal poškodenému spôsobiť zranenia, ktoré si vyžadovali dobu liečenia do troch týždňov. Za uvedený skutok bol sťažovateľovi uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, trest prepadnutia veci a povinnosť nahradiť spôsobenú škodu.

3. Krajský súd v namietanom rozsudku uviedol, že okresný súd oprel záver o vine sťažovateľa o výpoveď poškodeného, ako aj o výpoveď priameho svedka predmetného skutku. K odvolacej

námietke sťažovateľa o nezákonne získanom dôkaze (vreckový nôž) uviedol, že zasahujúci policajti, ktorý boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, potvrdili miesto činu, opísali a vysvetlili, akým spôsobom počas bezpečnostnej prehliadky bol zaistený nôž sťažovateľa. Rovnako krajský súd vyhodnotil obranu sťažovateľa o možnej zámene noža ako účelovú, pretože z listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že nôž, ktorý bol zaistený a ktorý sa nachádza vo vyšetrovacom spise, je ten, ktorý bol sťažovateľovi odobratý a zaistený.

4. K uvedenému je potrebné dodať, že okrem sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie aj prokurátor, ktorý napadol rozsudok okresného súdu v časti jeho výroku o treste, keďže okresný súd neprihliadol na predošlé odsúdenie sťažovateľa. Na základe uvedeného preto krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste, ktorým okresný súd pôvodne uložil sťažovateľovi úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody s prihliadnutím na jeho predošlé odsúdenie (§ 38 ods. 5 Trestného zákona) v trvaní 7 rokov. Odvolanie sťažovateľa krajský súd zamietol ako nedôvodné.

5. Proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5Tdo/3/2022 z 12. mája 2022 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Ťažisko ústavnej sťažnosti tvorí námietka sťažovateľa o nezákonnosti dôkazu, konkrétne útočného noža, ktorým mal byť spáchaný už uvedený skutok. Počas celého trestného konania sťažovateľ poukazoval na celý rad nezákonnosti, počnúc od zabezpečenia, resp. zaobstarania noža až po jeho prevzatie do trestného konania. Z vykonaného dokazovania vyplynuli závažné rozpory a pochybnosti o tom, kto v skutočnosti zabezpečil nôž, kto ho odňal, kto a kde ho mal uschovaný, na akom mieste a v akom čase bol odňatý, či bol tento nôž skutočne použitý pri spáchaní predmetného skutku.

7. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v rámci prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom došlo k rozporu v otázke, kto a kde odňal (prevzal) predmetný nôž. Z výpovede jedného z príslušníkov Policajného zboru vyplýva, že nôž bol sťažovateľovi odňatý už v rámci obmedzenia osobnej slobody na mieste činu, v rámci ktorej ho mal nájsť jeho kolega v sťažovateľovej bunde. Na druhej strane z výpovede ďalšieho príslušníka Policajného zboru vyplynulo, že nôž bol sťažovateľovi zaistený až v rámci tzv. bezpečnostnej osobnej prehliadky na obvodnom oddelení pri umiestňovaní sťažovateľa do cely predbežného zaistenia. Z kamerového záznamu má byť zrejmé, že pri zásahu proti osobe sťažovateľa nebol u neho nájdený predmetný nôž. Rovnako z potvrdenia o zaistení vecí z 28. septembra 2020 o 21.15 h má vyplývať, že predmetný nôž bol zaistený pri obmedzení osobnej slobody sťažovateľa príslušníkom Policajného zboru, ktorý v konaní pred súdom tvrdil, že u sťažovateľa sa žiadny nôž nenašiel.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je jeho námietka o nezákonnosti dôkazu (vreckového noža), ktorým mal byť spáchaný už uvedený skutok. Sťažovateľ poukazuje

na zmätočnosť výpovedí príslušníkov Policajného zboru, ako aj listinných dôkazov (úradné záznamy) o spôsobe, mieste a čase zaistenia daného doličného predmetu.

9. Ústavný súd konštatuje, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ ešte pred podaním ústavnej sťažnosti dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku. Naplnenie dovolacieho dôvodu normatívne objektivizovaného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) sťažovateľ vzhliadol v tom, že okresný súd a krajský súd pochybili pri hodnotení dôkazov, čo malo zásadný vplyv na rozhodnutie o jeho vine, o právnej kvalifikácii daného skutku, ako aj na uloženie trestu. Vo vzťahu k nožu ako útočnej zbrani uviedol, že tento dôkaz je nezákonným dôkazom, pričom z vykonaného dokazovania vyplynuli závažné rozpory a pochybnosti o tom, kto, kde a kedy nôž odňal, kde bol nôž uschovaný, ako bol prevzatý a či tento nôž bol skutočne použitý pri spáchaní predmetného skutku. Namietal, že v rámci zaistenia predmetného noža došlo k pochybeniu zo strany príslušníkov Policajného zboru.

10. Z uvedeného vyplýva, že argumentačné línie prezentované v tejto časti dovolania sú rovnaké ako argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti.

11. Najvyšší súd sa v rámci prieskumu dovolania sťažovateľa zaoberal jeho námietkou, ktorá korešponduje t. č. sťažnostnej argumentácii o nezákonnom dôkaze. Okrem iného uviedol, že *„Ohľadom obvineného námietok týkajúcich sa nezákonného zaistenia a následného použitia noža ako dôkazu v trestnom konaní je potrebné poukázať na skutočnosť, že predmetný nôž bol zaistený v súlade so zákonom s poukázaním na jednotlivé úkony v prípravnom konaní súvisiacimi so zaistením noža, a to zápisnicu o obmedzení osobnej slobody, zápisnicu o obhliadke veci zo dňa 29. septembra 2020, potvrdenie o zaistení veci zo dňa 28. septembra 2020, zápisnicu o prevzatí veci zo dňa 29. septembra 2020, ako aj jeho následné zničenie.*

Použitie predmetného noža pri útoku na poškodeného bolo podopreté aj inými vykonanými dôkazmi, o ktorých správnosti a úplnosti nemali okresný a krajský súd žiadne pochybnosti, pričom dovolací súd sa s nimi plne stotožňuje a odkazuje na ich odôvodnenie... Z uvedeného je zřejmé, že tvrdenie obvineného, že by išlo o dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, a teda nebol splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. je nesprávne. Navyše pre úplnosť treba uviesť, že z meritórnych rozhodnutí je zřejmé, že vina bola dovolateľovi preukázaná aj na základe ďalších zabezpečených dôkazov, vrátane výpovede samotného dovolateľa ako aj ďalších svedkov.“

12. Najvyšší súd ako súd dovolací sa v rámci svojej právomoci so sťažovateľovou námietkou meritórne vyrovnal. Zmyslom konania o ústavnej sťažnosti nie je spracovať ešte jedno (štvrté) konanie k rovnakej právnej otázke ani nijako nahrádzať všeobecné súdnictvo. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, namietaný rozsudok krajského súdu preskúmal v dôsledku dovolania podaného sťažovateľom najvyšší súd ako súd dovolací. Ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu, pokiaľ postup a rozhodnutie všeobecného súdu nižšieho stupňa preskúma v dôsledku podaného opravného prostriedku (napríklad odvolania alebo dovolania) všeobecný súd vyššieho stupňa, ústavný súd sťažnosť odmieta pre nedostatok právomoci ústavného súdu (III. ÚS 426/2011, III. ÚS 533/2011, IV. ÚS 24/07).

13. Ústavný súd v okolnostiach preskúmanej veci teda konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti namietanému rozsudku krajského súdu nie je prípustná, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu, z čoho vyplýva, že jej dôvodnosť nemožno preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. augusta 2022

Peter Straka
predseda senátu